

Sy-li spēwał,
Pilnje dželał,
Stowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spar měrny
Čerstwosé da.

Njeh ty spēwaš,
Swérnje dželaš
Wšedne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P.

• Sserbske njedžel'ske lopjeno. •

Wudawa šo kóždy šobotu w Esmdlerjez knihicziščezetni a płaczi šchwórtlětnje 2.— hr. i portom 2.50 hr.

14. njedžela po šwjatej Trojizy.

Matth. 7, 24—27.

Wo mudrymi mužu rěczy Anjes. Hdyž hewal čłowjetojo wo tajkim šlyšcha, potom drje i hromadami k njemu šhwataju, ale žaneje pomozu, žaneje rady ja to, ja čzož tajku pytaju, njenamakaaju; jeno to pšchewo šhonja, šo šu tamni mudri došć, jich wo jich pjenješy pšchinješć. Wjele nušnišcho, hač k tač mjeno- wanym mudrym ludžom šhodžić, je: šam mudry muž, mudra žona šo šezinicž ja njebieske kraleštwó, tač, šo šwoje wěczne šbože na dobry twjerdy šaklad šaložišć, a to šamo šo čzi wšacž njemóže. Tuž šlyšchmy to prašchenje:

Mudry muž, mudra žona, nočyžyl šo tajki šezinicž?

Šhryštuž praji nam: 1. hdy tajzy budžemy;

2. hdy budže šo pšchede wščem pokafacž, hač tajzy šmy.

1. „Ščtož te moje šłowa šlyšchi a čzini je, teho pšchiru- nam ja mudremu mužej, kiž je šwój dom na škalu wutwarit“. Šo Šhryštušowe šłowo šlyšchimy, to je to přenje, ščtož Šhryštuž wot naš šebi žada, a to je woprawdže tež to najšnad- nišće, ščtož tón wulki Bóh wot naš šebi žadacž móže. Šižom, hdyž njebychmy na čłowjeka, kiž i nami rěczy, čyžli pošluchacž, bychmy i tym wopokafali, šo jeho njeczješćimy. A na Boha nočyžyl kěžbowacž? Čyžli woprawdže šebi myšlicž, šo budže Bóh tajke njeczješćenje lubieč dacž, abo šo wón jenož k temu rěczy, šo njeby ničto na jeho pošluchal? Šdy bychmy woprawdže tajzy njerošonni čłowjetojo byli, kiž bychmy šebi tajke myšlili, hižom ta šhwatba, kotruž Šhryštuž Marji dawá, jako k jeho nohomaj na jeho rěč pošluchasche, by jim něšćto druhe dyrbjala prajieč.

A tač čyžli my žohnowanje wot jeho šłowa měč, hdyž nje- bychmy jo čyžli šlyšćecž? Najwysšće šbože ja čłowjeka žane šbože njeje, hdyž jo šebi njecha pšchizpicž. Tač wostanje tež naj- krašnišće šłowo, Bože šłowo, bjes kóždeho žohnowanja ja čłow- wjeka, hdyž jo do šwojeje wutroby pšchijecž njecha. Ale ach, jich wjele ani wjazy šwólitwody njeje, wulkeho Boha šlyšćecž, je Samuelom rjez: rěč, twój wotročž šlyšchi. Wjele bliže leži jim druhe šłowo: ščto je tón knjes, šo bych ja dyrbjal pošluchacž na jeho šłób? Štaršchi žadaju drje wot šwojich džeczi, šo bychmy na nich pošluchate, pošluchaju drje tež husto — a druhdy tač jara! — na šwoje džeczi, ale na wulkeho wótza wščitkič, čłow- škič, džeczi njepošluchaju. Na tajkič, kiž šo ja mudrych wu- dawaju, kěžbuja drje čłowjetojo kač by jich šłowo wěrne šłowo Bože bylo, ale na woprawdžite Bože šłowo, na šłowo wěczneje mudrošće nješchindže jim ani do myšlow kěžbowacž. Woni šo drje šami rad šlyšcha rěčecž a mēnja, šo je jich rěč tač mudra, ale teho njechadža šlyšćecž, kiž móže šam wo šebi prajieč: ja šym, kiž šym a budu, kotruž budu. Tež jow płaczi: hdyž šu šo ša mudrych měli, šu woni blašni šezinjeni. W šwojej blašnosći teho wot šo štorčža, w kotrymž wščitka mudrošć w polnosći bydli, kiž móže šam jim pucž k wěrnemu šbožu pokafacž.

Alle kač nušne to ja čłowjeka je, šo na Bože šłowo pošlucha, Šhryštuž tola hošeho pošlucharja hišćeje mudreho njemjenuje, praji wjele bóle wo tajkim, šo dom šwojeho šboža na pěšć twari, šo potajkim žaneho wobšćacža, žaneho šaklada nima. Šišćeje jene žada: ščtož te moje šłowa šlyšchi a čzini je, kač tež hišćeje pšchi šwojim dželenju šwojich wučobnikow na to dopomina, hdyž jim pšchifasa: wučěže jich džeržecž wščitko, ščtož ja wam pšchi- kafaš šym. Wšćako tež hižom štaršchi hušćišćo štorčža: ja šym

hwojemu džěšču wschitko prajit, ale wono njecha posłuchacz, to rěka, po mojej radze czinić. Woni jara derje wjedža, so ja jich džěčo wschitko wot teho wotwižuje, so po njej czini. To chze tež Bóh. Wón tola k nam człowjekam njerěči bjes wotpohlada, wón nicžo bjes žyle wěsteho wotpohlada njecžini, chze se wschēm, sčtož czini, tež něsčto wěste dozpicž, tež s tym, so nam dawa hwoje słowo hlyščecž. Wón tež niz jeno tehodla k nam rěči, so by naš nastróžil w našim czělňym hrěščnym žiwjenju, abo so bychmy něsčto rjane hlyščeli, kaž druhdy praja: to běšče rjane přědowanje, hym šo prawje na nim natwarit, ale potom tam džeja a na njo sabndu, po nim njecžinja. Potom sa nich tuto přědowanje woprawdže žane rjane přědowanje njeje bylo, woni nje j-š u šo s njeho natwarjeli. Potom hagle je sa człowjeka přědowanje rjane, žohnowanja polne; natwarjaze bylo, hdyž šo psches njo k temu nawabicž dawaju, po nim czinić, hwoje sbože dale na nim twaricž, šo bliže dacž dowjesč k wěčnemu sbožu.

Alle njespominajmy, hdyž wo tym rěčimy, so mamy Bože słowo czincž, jeno na to, so bychmy něčto dokonjeli, Bože k-šnje džerželi, tež hlyščenja, tež słowa trosčta, kiž šo w bibliji namakaju, šu tola tež Bože słowo, tež te šame mamy czinić, to rěka, na nje mamy šo polnje spusčecžecž. Wo wjele wješela, wo wjele mēra pschinješu šo człowjekojo psches to, so šo polnje na nje njespusčecžaja. Šak wjele wjazny mēra by do našich wutrobow czahnyto, hdy bychmy woprawdže chzyl činić po tym słowje: njestaraje šo, wašch njebjeski Wótčez wě, so wy teho wscheho potrebacze. Abo po tym druhim: poruč temu Šnješej hwoje pucze a mēj nadžiju k njemu, wón budže wschitko derje czinić. Sčtož ma woprawdže tajnu nadžiju a teho dla jemu hwoje pucze poručza, teho njemōže žadny njemēr wjazny strōžicž, bjes starosčow kaž džěčo psches žiwjenje pōndže. — Šaj, niz jeno wo mēr a wješele hižom na šemi šo pschinješemy, hdyž po jeho słowje njecžinimy, tež wo hwoje wěčne sbožo. Pschetož tošame potom njesačožimy na njesachodny satožk wěčneho słowa Božeho. Abo na čjo chzyl hwoje wěčne sbože satožecž, je-li šo niz na to, sčtož s wěčnošcže je, na słowo wěčného Boha? Wěč, dha budžesch žiwj, twoja wēra je čje wustrowila, je tebi pomhala, wona praji a hlybi. Sčtož po tutym słowje czini, sčtož we wērje šo džerži ke Šhrystušej Jesušej, sčtož hwoje sbože docžaka wot njeho, jenož wot njeho, na njeho hwoje dowērjenje staji sa čžah a wěčnošcž, tōn je hwoje sbože na tu škalu stojit, kiž s wěčnowšcže nits došaha do tuteje čžahnosčje, je dom hwojeho sboža twjerdže satožit, je mudry muž šo sežinil. Žadny człowjek njetwari hwoju kšěžu, kiž dyrbi jemu w tutej čžahnosčži sa jeho čžeto hlyžicž, na njehki pēš; chzemy mudri byčž, kak mohli sbože hwojeje dusche, kiž dyrbi nam we wěčnošcži wostacž, na sachodny pēš šenišich wēzow twaricž? Tuž dha čžinimy w k ō ž d y m nastupanju po Božim słowje, kotrež hlyšchimy, a my šo mudri mužojo, mudre žony sežinimy, njetrjebamy k tak mjenowanym mudrym ludžom hodyčicž. —

2. Alle šo hmy šo tajny sežinili, mamy tež wopokajacž. Hdy dha šo to najšepje pokasa? Šwonkownje njemōžemy to pschezo hnydom tak bješe wscheho widžecž, hacž je šo dom na pēška abo na škalu natwarit. Šaklad leži we hlybinje. Šagle hdyž strachi pschindu, šo to pokasa. To chze Šhrystuš prajicž, hdyž w pschirunanju dale rjēnje: „jako nahly desčecž padže a woda pschindže a wētry dujachu a na tōn dom storkachu, wón wsčak njepadže; pschetož wón běšče na škalu stajeny“; wo druhim domje paš, kotryž běšče na pēš twarjeny rěka: „tuž wón padže a běšče jeho pad wulki“. Wobēmaj domomaj hroža te šame strachi a. nēt k šo pokasa, so běščaj hinaš natwarjenaj a njebēščaj jenaf wjele hōdnaj. Šak tež je pola człowjekow. Šakž dolho wschitko derje dže, žiwjenje čžiche, bjes čžěščich domapytanjow wostanje, šda šo, kaž by njewērjazy, kiž šo wo Bože słowo njestara, šo po

nim njesčoži, runje taš derje psches žiwjenje pschischoš a w žiwjenju wobštal, kaž tōn, kiž šo k Božemu słowu džerži. Šaj, hysto tamny po šdacžu dale pschindže, a je sbožowniški hacž tōn, wón šo hordži psched tym, jeho šnano tež šazpiva. Alle hdyž potont čžahy špytowanja a pruhowanja pschindu a wone pschindu sa wobedu jenaf derje — hysto pschindu žyle te šame — potom šo pokasuje, so sbože hwojeho žiwjenja nještaj na tōn šamy šaklad twariloj. — A tute pruhowanja a domapytanja, to šu te wichory žiwjenja, kiž hysto njenadžijy pschindu, to šu nahle desčecžiki šrudoby, kiž człowjeka hysto taš jara poraža. Sčtož twjerdže nještaji na Božim słowje, tōn bēži potom k człowjekam, so by pomoz pola nich pytal. A tola rěka: šaklaty je, sčtož šo na człowjekow špušcžaja, woni pomhacž njemōža, tōn škorži a žaloscži, hdyž pola nits wocžakanu pomoz njenamaka, tōn by chzyl šawutlicž, dokelž wjazny njewē, hdyž by šo hlyščecže mohł wobrocžicž. Nahle desčecžiki šrudoby torhaju jeho bōrny jow, bōrny tam, pschinješu jeho bōrny na tu, bōrny na tamny myšl; wón njenamaka, hdyž by jeho noha mohla twjerdže štacž. A hdyž wichor šudneho dnja pschindže, kiž jemu tež pošledni šbytt wscheho teho přecž wosmje, na čžož bēšče šo hacž dotal špusčecžak, potom hlybošo padnje a njebudže mōž wjazny štanycž. Šbože jeho žiwjenja je na pschezo škažene, jeho šbožnosčž na pschezo šhlybena. — Žyle hinaš tōn čžahy špytowanja a domapytanja wobšteji, kiž hwoje žiwjenje a sbože hwojeje dusche na Bože słowo šak-žuje. Wón čžuje drje tež, kak wichory wokošo njeho hōwria, ščepota tež pod čžěžkim njesbožom, šacžawa tež tu šrudobu, kiž jeho trjehi, ale žaneho šawutljenja wón njesnaže, padnyčž njemōže, jeho wēra, jeho dowērjenje džerži jeho kaž se želesnymi pschidžeržawkami twjerdže na šakladže Božeho słowa a jeho hlyščenja; te jeho pschezo šakšo trōščtuja, dawaju jemu pschezo šakšo nowu mōž, so njesawutli, ale štroščtmy rjēnje: mōj Šnježe a mōj Božo, moja škala a mōj hrōd, na kotrehož šo špusčecžam. A pschindže hrēch, do kotrehož je tež wón padnył, chze wón jeho do škaženja štorčicž, dha šteji pod ščhižom na Golgacže, k temu šo džerži, tōn wola sa njeho: šmilnosčž, šmilnosčž. A tuž wostanje, hdyž šo tež hlybošo poniženého šacžawa, tola trōščtmy a šhwali:

Ja hym psches Šhrysta šrawne rany
Tōn prawy grunt nēt namakal;
Trōščt drubi njeje namakany,
Šo bych šo we nim šadowal.
Tōn grunt mi wěčnje wostanje,
Hdyž wschitko druhe šahinje.

Na tutym šakladže wón wostanje a njepadnje.

A pschindže tež sa njeho pošledni najčžěščiki wichor, wichor šmjercže a šuda, wón šteji na wotwalenym rowowym kamjenju hwojeho Šbožnika, kiž je tež sa njeho šmjercži mōž wšak, džerži šo k jeho słowu; sčtož do mnje wēri, tōn nihdy njewumrje. Ššmjercž a šud dyrbitaj čžekacž psched nim, tym žiwjenjom, teji prawdosčžu. — Šak wostanje dom jeho sboža jemu njehnyty pod wschitkimi wichorami, kiž mōža jemu jow kaž tam hrosčecž. Wón je woprawdže mudry muž, mudry sa njebjeske šraleštwow. Nohzyl šo wschitzy tajny sežinicž? Tuta mudrosčž je jenicžka prawa mudrosčž, kiž wērne žohnowanje pschinješe. Tuž dha njeh Šhrystušowe słowo šo nam hlybošo do wutrobny hrjeba: „Sčtož te moje słowa hlyšchi a czini je, teho pschirunam ja mudremu mužej“. Šamjen. W. w. S. W.

Lutherowe słowa wo bibliji.

Człowjeka słowo je šlabuščki šynk, kiž do powētra wujēdže a šo bōrny šhubi. Boha słowo je paš wjetšče hacž semja a njebjeska, šmjercž a hela; pschetož wono je mōž Boža a wostanje wěčnje!“

Lutherowa biblija.

1. Pětr. 2, 9b:

**Bóh, „Wótž šwětka“ wěczneho, je
s čžmy naš powolał na šwoje džiwne
šwětko!**

Šlób: Nět šwal, o dušča, šwal Bože dobroty! ic.

Bšyščez jašny klónza wěrnosče Božeje
je s Lutherowym pscheložkom Biblije
šo kšesčžijanstwu šajnboliz,
šo móže w šwobodže šbóžnej šhodžicž.

Immanuel — wschał hešto je wěrzajnyh;
Bóh s nami! — šwali žyrkej šo šnjesowa,
psches Lutherowy žohnowany
Biblije pscheložk džě wobhnadžena. —

Bě čžemnosčž přjedy pokřta kšesčžanstwo;
lud njesnaješče wěrnosče Božeje,
šo bėdowaschě je šlutfami
dobrymi; tola bjes wotpřežinka.

Lud šdychowasche, pod pschahom šakonja
a ewangelij jemu bė šakřnyh;
psches Lutheru pak šašwěczene
jemu bu njesjeste šwětko prawdy. —

Immanuel, Bóh s nami je! — šwalicz šmė
nět žyrkej Boža we šwětke šhodžaza,
kž jej bu šnowa wobradžene
s Bibliju; žiwjenja žóřkom wěcznym. —

Jehovah našča móž a našch šerlusch je,
a šbožo našče bu jeho pošelstwo
to šbóžne, šo šmy wumoženi
s poklecža k šwobodže Božich džěcži.

A herbštw dostacž šwjatych we šwětke nam
šo dyrbi jónu w bydlenjach pokoja
psched woblicžom a stolom Božim,
hdžez halelujah šo wěczne špěwa.

Tam šwětke šbóžne po wschitkej čžemnosčži
šo čžapnej tudy wulwa wobstajne;
„Wótž šwětka“ wěczneho wschał Bóh je
žóřko a študžen ša wumoženyh. —

Štut Lutherowy wostawa njesmjertny
taš ša wscho čžłowštw, dokelž je Biblija,
psches njeho ludu pošicžena,
žiwjenja žóřko a študžen šboža.

— **Duž,** kšesčženjo, šo radujmy wutrobnje,
šo jašni „šwětke wěczneje šwětkosče“
nam s Biblije šo na pucz domoj
a s dobom k herbštwu tam pschekřajnyh! —

A šhodžmy w šwětke žiwjenja šbóžneho,
kž se šłowa šo pošicžža Božeho
na čžet nam psches wschě bėdy čžaza;
wodžer wschał k šbožu je Bože šłowo! —

S nim žohnowani w Bošy šmy bohacži
a mamy šawdawš šwobody wěczneje,
tu hižo uošřjedž wscheho horja
k šbóžnosčži wěcznej šo pschihotujo. —

Lutherowe šłowa wo bibliji.

„Bóh je nam šwoje šłowo dał; w nim je nam bohacže šje-
wit, šchtož dyrbimy wo nim wjedžecž, džeržecž, wěricž a čžeho šo
nadžijecž. Šo tutym dyrbimy šo šložowacž! Šaš njemožemy
šo mylicž!“

We šlósčtrw w Erfurče namaka mnich Martinus bibliju
we šacžanskej rěcži. Reformator Luther je ša šwój wulžy wožny
nadawš měł, tutu bibliju šwojemu luděj w macžernej rěcži po-
dacž.

„By-li to Boža wola była, šo by jenož tuta kniha była we
wschěch jashkach, rukach, woczach, wuschach a wutrobach“, taš
Luther šam psiche, a šo nadžijesche, šo „budže to teho pižanja
mjenje a teho študowanja a čžitanja w šwjatym pižnje wjazy
a ša to tež wscho druhe pižanje bóle k šwjatemu pižnje po-
wjedže!“

Pschezo bė wón na bibliju pošawoat, šo šam na nju po-
wolał, nětš dyrbjesče ju wón žytemu luděj do rukow dacž.
Přjedy dyrbjesche lud wěricž. „šchtož žyrkej wěrijesche“, — taš
Luther šo šam wupraji, nětš dyrbjesche lud šo šam w bibliji
wobhonjowacž, hacž to tomu taš je, kaž wón šam a čži, kž s nim
jako nowi předarjo wustupichu, to předomachu.

Tola bibliju, žylu bibliju do druheje rěcže pscheložicž, to je
hobřiti nadawš a nimo teho jene wulžy šhutne a šamotwjena
polne džělo. Pschetož kaž pscheložk, taš šaložk luda, šotryž pra-
tešty biblije njerosumjesche; by-lni pscheložk wopacžny a mylny
był, by to tež šaložk luda a jeho wěra a tež jeho žiwjenje bylo.
Prateštaj biblije šaj hebrejška rěcž ša šary šestament a gričiška
ša nowy. Šacžanska biblija, šajtuž ju šatoljška žyrkej pod mjenom
Vulgata wužiwasche a hiščeže wužiwa, njeje pratešty biblije ale
hakle pscheložk s šamneju štareju rěcžow. Vulgata bu wokoło
lěta 400 po šhr. narodže wot šieronyma šhotowjena a wot žyrč-
wineho šonzila romiško-šatoljške žyrkwe w Triencže 1546 s nowa
ša jenicži prawy w šatoljškej žyrkwi šlacžazy pscheložk biblije
wobkřucžena.

Hacž do lěta 1521 bė Luther w štajnym wojowanju je psche-
čžiwnikami štal a bė džěla jara wjele měł. Šako s Wormša do-
moj jėdžišče, bu wón w nožy wot 3. k 4. meji w šěžu pola Alten-
steina nadpadnjeny a na hřod Wartburg dowjedženy. Tutón
dyrbjesche Lutherej, wot šhěžora šastorečenemu, wuškowanka byčž.
Šako „Junter Jörg“ tam pschebymajo namaka tam měra a po-
koja po wulkim napinanju a njespschestawazej hanjenžy. Šaš mó-
žešče šo šnutsłownje a šwonkownje pschihotowacž na to wulke
džělo pscheloženja biblije a móžesche jo tam tež šapocžecž a s wul-
teho džěla dokonjecž, pschednyšchēm nowy šakon. Wón šam wu-
šnoje: „Nětš našonju, šchto to rěka: pscheložowacž a čžehodla šebi
ničtón hacž dotal na to šwěrik njeje!“

Tole pošlednje njesřohmš wopak. Pscheložkow biblije do
němškeje rěcže tu hižo bė. Biškop Ulšilas, taš šo nam powě, je
jako přeni bibliju do germanškeje rěcže pscheložik, do rěcže šwo-
jeho luda, šotryž bė lud Šotow. Bė to wokoło lěta 350 po
šhrystužu. Wot tuteho pscheložka šu šbytki hacž na dženkřiški
džen wukhowane. Šako Luther na Wartburg pschidžže, bėchu
hižo wjazy němškich pscheložkow šhotowjeny a šamo tež čžiščeža-
nyh. Šle šajšich! Bė to šacžanska biblija, šłowo po šłowje do
němškeje rěcže pscheložena a to do jeneje, šotraž njebė ša lud šro-
šmyliwa. Šehodla njedobychu šebi tute pscheložki lud. Šud pak
dyrbjesche bibliju dostacž! A tutu bibliju ša němški lud je Luther
pscheložik a luděj dał.

A tomu je wón na pomož šwolał tež wschěch pschecželow a
wėdomoštnyč muži. Wošebje šary šakon se šwojeje hebrejški
rěcži bė wulka čžezža, dokelž bė hebrejška rěcž mašo šnata. Tola
šakřad a šaložk a šłowne džělo je Luther šam dokonjał a to pschede
widčēm we šamotnosčži hřoda Wartburg w šymje lětow 1521-22,
doniž potom šo w tydženju do Invocavit do Wittenberga wřo-
čžiwšchi, tam dale njedžetasche a džělo taš šaloko dokonja, šo
móžesche 21. šeptembra 1521 we Wittenbergu přenja němška
biblija wuicž. (Šofřacžowanje.)

Zyrkej a stat.

A jubilejej Lutheroweje biblije?

Dyrbimy snaniješčo praszjenja jady tuteho słowa stajicź, dofelź ńo nam nochze wěricź, ńo je to ń wotpohladom cźinjene a wo-
sjewjene w septembrje 1922 we: „Verordnungsblatt des Mini-
steriums des Kultus und öffentlichen Unterrichts für den Frei-
staat Sachsen“ a to hiščeže runje k 1. septembrej, po tajkim k 1.
dnjej jubilejneho měřaza, šchož tu podawamy:

„Na šwjatnych dnjach, wot stata njepšchipósnatych, njepmėdža
ńo w pšchichodže na žadyń pad ani wučerjo ani šhulerjo wjazy
wot wopyta šhule wuńwobodźicź tehodla, ńo bychu ńo wobdžělili
pšchi nabožnych šwjatocźnosćach šwjateho dnja.“

To je ta najwaźnišča řada teho přenjeho tam na 126. stro-
nje wošjewjeneho wufasa. Tón druhi na šamšnej stronje stejazy
wufas ma ńo takle:

„Bo artiklu 148, 2 wulkostatneje wustawy ma ńo pšchi roš-
wucžowanju na jawnych šhulach na to ředžbowacź, ńo ńo sa-
cźucza hinakšnyšlency njeřanja. Na řałožku tuteho postajenja
ńo ń tutym wufaze, ńo ma ńo w šhulach ń wotkach nabožnych ho-
džin wšchitko wuwostajicź, pšches czož wobł ńo nękařki nabožny
wliw wufonjecź. Nutrnoře, modlitwy a zyrkwine řhěrliřche řu
jenož řa nabožne hodžiny dowolene. Wotwšchitkowne wuhotow-
nja šhule, řaž řwjedjenje w šhuli, pšchijimanje a puřchćenje
řhulerjow, řapofasanje a puřchćenje wučerjow a podobne, njep-
mėdža řaneho zyrkwineho abo nabožneho řasa męcz ale dyrbja
ńo řa wutworicź, ńo mőze ńo to řoždny wučer a řoždny šhuler wob-
džěllicź bjes teho, ńo jecho tehodla řwėdomnje wobřkoržuje. — To
řamšne řlaczi řež řa wutworjenje řastojniřkich řhromadžińow
wučerjow.“

Pod wobėmaj wufasomaj řeji: „Ministerium des Kultus
und öffentlichen Unterrichts“, a wudate je woboje w Drježdžanach.

Drježdžany řu řlowne měřto řařteje, teje řařteje, w řo-
trejž řo pšched 400 řetami řeřormacija řapocza, w řotrejž pšched
400 řetami runje w septembřu Dr. Wlarczin Luther řwoju bi-
bliju w nęmřkej řeczi wuda, w řotrejž w tutym řamym měřazu
septembřu tuteho řeta 1922 ewangeliřki lud řwjeczi jubilej tuteje
biblije, řaj jubilej řyřeho ewangeliona!

Nochzemy dženřa řednacź wo tym, řacź to tón abo tamny
paragrař wustawy řada abo dowoli abo řařaze, wjele bóle řo řra-
řamny: řcho řraja k řemu to nařchi řarřchi wšchitzy do řro-
mady, řcho řraja to nařchi ewangeliřzy řarřchi wořebje? Džeczi,
řotrež do řhule řhodža, řu tola nařchich řarřchich džeczi! A řcho
řraja to nařchi wučerjo k řemu? Dže to tola runje řa wo wu-
čerjow řaž wo džeczi!

A njedyrbjeli my řaneho družeho řucza a wupucza męcz a
namacacź, jeneho mamy dženřa řižo, jeneho, wo řotřymř řra-
řimny, ńo wón je tón přeni a tón řuny a tón řrawy, na řotřymř
nam niřtón do řucza njeřtupi řhibu my řami, a to je: **Dom,**
řwójbny dom! A w nim ewangeliřkej řarřchej, řhřeřčanřkej řar-
řchej, řhřeřcjenjo do řyřa! A pšched nim řwójbne blido, řało
domjazny wotřar řaž domjazny řlęřka řaž domjazny wučerřki řtol!
A na tutym biblija, Lutherowa biblija w maczernej řeczi!

Šdyž nęchřořkuli řacź řotal řo řdalowal řwojeje biblije, ř liw-
řořcju řpominal na jubilej biblije, nęř dyrbi, dyrbi řon řobu-
řwjeczicź biblije dla, řwoje dla, řwojich džeczi dla, řwojeho luda
dla. řSnadž dyrbimy do řyřa džakowni bycź, ńo nař řař a řařo
řař k nabožinje, k wěrje, k bibliji, k modlitwje, k řohu wofaja!
řSnadž řařke wofanje pšches řařke wufasy řich wjazy řwofa řacź
přėdowanje ř řlęřki. řo by nam a nařchemu ludej řutón jubilej
řař ř nowa řyř ewangelion!

To řlowo dyrbja wostajicź

A řanoh' džaka řořtacź;

Bóh řže nař ř duchom wobřaricź,
W teř bitwje pšchi nař wostacź;
Šdyž woni wofnu nam
Wřchē czařne řubka tam,
Dha ř teho nimaju
Wřchař niřo k řepřchemu,
Řam dyrbi njeřjo wostacź.

S blifa a ř dalofa.

Džen ewangeliřkich wořadow řemřteje (Deutscher Evangeli-
scher Gemeindetag) wotně řwoju řetnu řřhadžowaku 12. a 13.
septembřa w řubiju. ř tutej bē ř dobom řa řubijřki a řudysřki
zyřkwiny wotřeř diőzesanřka řhromadžiřna řjednocžena. řo,
řchož nař dženřa, na dnju nařcheje Biblije, ř džęřa řubijřkich
řhromadžiřnow řajimuje, je to, ńo řo tam řjednocženi řastupje-
řjo je wchęcy řonczin nařcheje řařteje w jenej myřli wufnachu
k Bibliji a wořebje řež k Bibliji řałožkej wocžehnjenja a wu-
řublanja nařchich džeczi, nařcheje ulodžiny a řuž řař řyřeho luda.
řlowna řhromadžiřna, 12. septembřa řopofdnju wotmęřa, džę-
wawře na to; we wjecžornej řhromadžiřnje řamřneho dnja pšchija
ńo řeřoluzija k řemu, řotraž řo w tutych dnjach w nowinach wo-
řjewi. řo bē jena wotmofwa na wufas nařcheje wřřchnořcze
pšchecziwo řiliji a nabožinje! Řad nařchimi wořadami a řad
nařchimi wořadnymi to nęř je, pod řutu řeřoluziju, pod řute
přęne wotmofwjenje řwoje řofne mjeno řajicź pšches řkuff!
A řutón řkuff ma bycź to do řkuffa řajene řlowo nařcheho
řuthera:

„řlowo dyrbja wostajicź
a řanoh' džaka řořtacź!“

Šdže a řař to cźinicź, to řo řadle njepřařchej! řo řubjeneho
řacziřcheza cźini! řhřeřczan, ewangeliřki řhřeřczan, ewangeliřta
řhřeřczanřka, woni pšchego wjedža, řdže to a řdy to a řař to! A jena
ewangeliřka wořada to cźim bóle! A nařchi řerřřzy ewangeliřzy
wřtzojo njeřřu řenje, řdyž wo řibliju džęřche, czi řořłedni byřli,
ale czi přeni řobu, řiž řu k njeř řtali, řo k njeř wufnawali, na
ńju řo řałožowali! řhřemy my nařchich ewangeliřkich řerřřkich
wřtřow njeřdni bycź!? řola niřdy niř! řuž dženřa, na dnju
nařcheje Biblije, nařcheje nařchemu ewangeliřřemu ludej do řu-
řow dateje Biblije, řořožmy my řwoju řrawizu pšched řožim
wobłicžom na řwoju domjazny řibliju a cźimny řa řebje, řa řwój
dom, řa řwoje džeczi, řa řwoju ewangeliřku zyrkej to řwjate řli-
bjenje:

Biblija, nařcheje wery řorlo!

Biblija, nařchoh' řiwjenja řałoř!

Biblija, nam řron we wojowanju!

Biblija, nam řrořřt we řarowanju!

Biblija, řa řiwjenje nam wodžerka!

Biblija, řa wumřecze nam dořhęcze!

Biblija, řeř' węcžnořcze nam węřtořcź!

Biblija, řiž wot řoha, wot řesufa!

Biblija, řy, řy wjedź nař k řohu, k řesufej!

Biblija, řy moja, nařcha Biblija!

Řiřtowanje. ř. w řl. řa 15. p. řr. — ř. w ř. řa
16. p. řr.

Řiřtowanje cziřchęczerneje. řžęřo w cziřchęczerne wřřhędnje řo-
řeje. řyrbimy czař wuwuřicź. řofelź řutón řdžen řa-
cziřna pšchepořdže dořdže, dyrbjachmy řo řami řaracź, řo by řo-
přęřto we řrawym czařu wuřřlo.

řamoltwy ředaktor: řarař řhřřgacź w řořacziřach.

čziřchęcź řsmolerjež řnibicziřchęczerne a řnibařne,
řap. družřtvo ř wobmj. řufowanjom w řudysřinje.